

כזה ראיתיו תמיד, גם לפני עשר, ואף לפני עשרים שנה ומעלה, כשהכרתיו לרא-
שונה, וכך כניתי בלבי; ולא דווקא מפאת גילו, שהרי לא זקן היה האיש לא ב-
ימים ובודאי שלא ברוחו הער, המעיל והרענן, אלא ראש העדה היה ונכבד, בחינת
"זקן ונטוא פנים".

קשה היה להפריד בין אישיותו של המנוח ובין המסק, בנייתו, עניניו, דאגו-
תיו, התפתחותו ועתידו; שכן יחד עם המסק צמח, גדל והתפתח אף הוא, עד שנעשה
באורח טבעי חלק אורגני ובלתי נפרד ממנו; ולא סתם חלק, אלא אחד החלקים ה-
חשובים, העקריים והמהותיים, שאין לו "חילוף" ואין לו תמורה.
מקורי היה קרפ, זכרוננו לברכה, מקורי באופיו, בהסקפותיו על עניני המסק,
בדרך הנהלתו ופיתוחו. ואמיץ היה ועקיב בדרכו, ולא חסס להטאר במיעוט דעתו,
אף מוכן היה להיות בחינת אחד במערכה, אם הכתיבה לו זאת ודרכה ממנו דאגתו
לצרכי המסק, כפי שהוא ראה והבין אותם.

שנות חייו באשדות היו שלטת ארוכה של פעילות ויצירה, אך גם של האבקות
מתמדת ובלתי פוסקת עם הקסיים, המכסולים והתקלות, שנערמו על דרכה כל הקבוצה
מבפנים ומבחוץ. ובכל אלה היה שואף להיות נאמן לעצמו, לדרכו, לאמונותיו ו-
דעותיו, גם כשנאלץ היה לא אחת לותר על האפשרות להיות פופולרי, כי לא תמיד
נתקבלו דעותיו על רוב הציבור במסק.

אולם גם כשהתנגדת לדעתו, לא יכולת שלא לכבד את הדעה ואת בעל הדעה כאחד,
שהרי ידוע היה חכול, סקרפ נאבק על הענין לגופו, סלנגר עיני תמיד צרכי המסק,
ודאגתו העמוקה והנאמנה נתונה בכל עת ובכל שעה לעניני הכלל. לכן גם רצו
החברים תמיד לסמוע דעתו בכל ענין חשוב ומכריע, שעמד על הפרק ולדיון, בין
אם קבלו דעתו, בין אם חלקו עליה.

ולא רק בחיי המסק היה קרפ מוטרט בכל נימי נפשו, שזור וקלוע בו באופן
אורגני, אלא גם אחד מעמודי התווך של האזור כלו היה, איש עמק הירדן במלוא
מובן המלה. לדבריו הקסיבו, ואת אישיותו כיבדו וחיבבו. העדרו יורגש, ללא
ספק, גם במוטדות המסקיים המרכזיים של איחוד הקבוצות והקיבוצים, של ההסתד-
רות ושל התנועה כלה, כי פעילותו הציבורית הברוכה זכתה להערכה רבה בחוגים

נרחבים מאד.

ועל כלם יחסר קרם ז"ל לנו, לחברי המסק הזה, באשר עם הסתלקותו נפגם ח-
נוף הציבורי והחברותי שלנו...

חבל על דאבדין ולא מסתכחין.

יצחק מאור